

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Bramsnæs, A. P. Hansen, Peder Hedebøl og H. P. Jensen*:

Til § 1.

Efter „1921—22“ i sidste Linie tilføjes: „, dog saaledes at det i § 5, 1ste Stykke, omhandlede Fradrag for hvert Barn under 15 Aar forhøjes fra 300 Kr. til 500 Kr.“

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Bramsnæs: Da dette Lovforslag var til første Behandling her i Landstinget, fremsatte jeg den Tanke, at man skulde forhøje Retten for Kommunerne til at anvende Børnefradrag ved Skatteligningen til Kommunen fra 300 Kr. til 500 Kr. pr. Barn; der blev udtalt Tilslutning til denne Tanke fra forskellige Sider her i Tinget, fra Ordføreren for det radikale Venstre og fra Ordføreren for det konservative Folkeparti, og der blev ikke rejst nogen reel Indvending mod Forslaget fra anden Side. Jeg betragter det derfor som en politisk Mulighed at faa gennemført dette Ændringsforslag her i Tinget. Det er derfor, at jeg sammen med Medforslagsstillere fremsætter dette Ændringsforslag til anden Behandling, idet vi gaar ud fra, at der vil kunne samles en saadan Tilslutning om det, at det kan gennemføres. Det er mig ogsaa vanskeligt at se, at man egentlig ved nærmere Overvejelse kan fastholde nogen Modstand mod dette Ændringsforslag. Der findes i Forvejen en Ret til Børnefradrag for Københavns og Frederiksberg Kommuner, og det, der er Tale om her, er kun at udvide denne Ret, idet Beløbene sættes op. Københavns og Frederiksberg Kommuner har en speciel Skattelovgivning paa disse Omraader, som ikke paavirker og ikke har Forbindelse med Skattelovgivningen i Landets øvrige Kommuner. Det forekommer mig derfor mærkeligt, om man skulde nære Frygt fra anden Side for at gennemføre et saadant Forslag af Hensyn til andre Kommuners Skattelovgivning. De andre Kommuner har dog øjensynlig ikke været generede af, at man i Københavns og Frederiksberg Kommuner allerede i et Aars Tid eller to — jeg husker ikke, hvor længe det er — har anvendt et Bør-

nefradrag af 300 Kr. — jeg har i alt Fald ikke set nogen Protest fremsat nogetsteds fra i nogen Henseende —, og jeg kan heller ikke tænke mig, at det skulde kunne genere nogen anden Kommune, om Børnefradraget i disse to Kommuner forhøjedes til 500 Kr. Jeg kan i det hele taget ikke se, at det er et Spørgsmaal, som kan komme til at virke paa nogen som helst Maade indgribende paa andre Kommuners Forhold. Jeg nærer megen Respekt for Sammenslutninger af Kommuner, ogsaa for Sogneraadsforeningen og for de Anskuelser, der dér kommer frem, men det forekommer mig mærkeligt, at det skal være Sogneraadsforeningen og de Anskuelser, der gøres gældende paa denne Forenings Møder med Hensyn til Forhold, der vedrører Sognekommunerne, som skal være afgørende for den Stilling, der indtages af Rigsdag og Regering om et Forhold, som vedrører Københavns to Kommuner. Jeg er ikke ganske sikker paa, om man fra den høje Regerings Side eller fra Rigsdagens Side, hvis der var Tale om en Forandring af Skatteforholdene i Landkommunerne, vilde sende saadanne Forslag til Betænkning eller til Udtalelse i Københavns og Frederiksberg Kommuner, jeg er ikke sikker paa, at man vilde finde, at det var noget, der var selvfølgelig, og tror, at man snarere vilde finde, at det var noget, der laa saa langt borte, at man slet ikke kunde tænke, at der var nogen, der kunde ønske, at noget saadant skulde ske. Jeg kan derfor heller ikke tænke mig, at der indenfor Sognekommunerne skulde være nogen Modstand imod, at der lovgives om Børnefradrag i Københavns og Frederiksberg Kommuner. Det, der har været Tale om paa Sogneraadsforeningens Møde, er, saa vidt jeg kan se af de Udtalelser, jeg kender derom, Sognekommunernes Beskatningsforhold, idet jeg gaar ud fra, at Sogneraadsforeningen ikke giver sig til at drøfte Københavns og Frederiksberg Kommuners Beskatningsforhold. Jeg gaar nemlig ud fra, at denne Forening af Kommuner lige saavel som alle andre Kommuner drøfter de Ting, som virkelig ligger for, og som de med virkelig Vægt kan udtale sig om, og jeg kan ikke se, at der foreligger nogen reel Grund hverken i de Udtalelser, der er fremkommet paa Rigsdagen, eller i de Forhandlinger, der er førte paa Sogneraadsforeningens Møde, til, at man skulde modsætte sig dette Ændringsforslag. Dets reelle Begrundelse havde jeg Lejlighed til at udtale mig om ved Lovforslagets